

נס החנוכה אירע לפני הרבה הרבה שנים, בזמן הזה, כאשר מלכו היוונים הרשעים בארץ-ישראל, ובראשם המלך אנטיסטנוס הרשע ואישתו המלכה צפ-דינה הזונה.

בימים ההם חי יהודי זקן ושמו מתיית-יהו החשמלאי, הוא וחמשת בניו, בכפר קטן ששמו מודיעין 14 (איזור חיג-רמלה).

והיוונים הרשעים, שהיו מאוד אנטי-שמיים כמו כולם, גזרו על היהודים שיאכלו חזיר מדי בוקר בבוקרו, אך בכפר הקטן מודיעין 14, לא אכלו היהודים חזיר, מכיוון שבשר החזיר היה יקר מאוד (24 שקל לאונקיה), ולא יכלו להרשות לעצמם את הלוקסוס הזה, אלא היו אוכלים רק פילה-צר ובקלה-לחץ.

ואשה אחת, מן היהודים, וחנה שמה, היתה ענייה מרודה ואף בקלה לא היתה ידה משגת לקנות לשבעת עולליה. לקחה חנה האמיצה את שבעת בניה, הלכה עימם ללישכת הסעד המקומית וזרקה אותם מראש הבניין על ראש הפקיד המתייוון. ואכן, כיום היא בעלת קיוסק משגשג ואוכלת חזיר כל יום.

גם מתייתו החשמלאי רצה קיוסק ולכן הלך להרים עם כל בניו בחמישייה הפותחת היו: יהודה, "המכבי" (החב"ד) ו"ה קראו לו בירה שחורה", יהונתן

מנוחת הלוחם

ד"ר זוארץ לאחר קרב בית-בושת

"הקטן", יוחנן, "המטביל", שמעון, "המל-אך" ואליעזר בן-יהודה, "המילון".

אפס, היוונים הרשעים לא נתנו להם קיוסק ולכן פרץ המרד.

בניגוד לדעה המקובלת, היה זה ד"ר מלכאל בן-שטח (זוארץ) שיצא בקריאה "מי לה' — אלי!", אבל מכיוון שראה שכולם רצים אחרי מתייתו, ברח ד"ר מלכאל למערה קטנה וישב בה ארבעים יום וארבעים לילה על חרובים וטמפון עד שמצא אותו דיוגנס והוציא אותו לאור.

קרבות עזים התחוללו בארץ, ורק הנגתם האמיצה של מתייתו וד"ר מלכאל, הביאה בסופו של דבר לניצחון. זכור במיוחד הקרב המר שניטש ליד בית-חורון, נגד המצביא המלשן אישאיס, שבו אירעה פרשיית-הגבורה של אלעזר, רבקה והפיל. היה זה עת יצא אלעזר לקראת רבקה בשירת "נערה טובה יפת-עיניים, הטי כדך השקיני מים". רבקה מיהרה להטות את הכד והפילה את הפיל על אלעזר, וכעת חיה נולדו להם תאומים — אברהם, יצחק ויעקב.

המתייוונים הרשעים נלחמו מעטים מול רבנים, ואכן הפסידו למכבים כבר בדקה ה-76, שתקפו ללא הרף בשיטת 2-4-2, עם שפיגלר במרכז.

בתום המרד, נותרו המכבים ללא כל חומרי דלק ואז אירע נסיגתו המפורסם. המכבים תפשו את המושל התורכי של ירושלים — פחה שמן — והדליקוהו. וראה איזה פלא! למרות שפחה שמן אמור היה לבעור רק יום אחד, בער האיש שמונה ימים תמימים עד שהגיע הגנרטור.

ובימים ההם לא היה חשמל ביש-ראל, והיו היהודים מדליקין נרות כדי לעשות לביבות.

ב-31 בדצמבר אתה קובע את גורל המדינה — גורלך. אתה מכריע

בין עמידה גאה על עיקרון אי הוויתורים.
לבין תפיסה מטופשת של מדיניות "אף שעל".
בין התנגדות אמיצה לקיום מדינה פלשתינאית
לבין התעלמות מרושעת מקיומם של הפלשתינאים ומאוויהם.
בין צמידות לעקרונות מסורתיים.
לבין יכולת אווילית ללמוד ולשנות.
בין העדפת כל השטחים על שלום.
לבין העדפת חלקם על שלום.
בין דרך המובילה אלי נצחונות בלתי פוסקים בקרבות.
לבין דרך המבטיחה מילחמה וסבל.

ב-31 בדצמבר עליך להכריע בין ריאליזם מדיני לבין מדיניות ריאליסטיות
בין סיסמאות שוא לבין נוקשות מדינית

תן כח לכח הצבע חל-מת (המערר עבודה-ליכוד)

מן הצבא סופרים או משוררים או מחזאים או ציירים או מוסיקאים. אצלנו אנשי-הרוח מגויסים לצבא-העם, כי שם מקומם ושם הם יכולים לתרום באופן מירבי מהשראתם ועוצמתם הרוחנית.

וכיאה וכנאה לעם-הספר משחררים אצלנו מן הצבא רק שחקני כדורגל. כי הרי צריך להמשיך ולשמור על תרבות עס-ישראל גם בימים קשים שכאלו. לא?

חשיבותה של משמעת

כמה סופרים כותבים בזמן האחרון בעיתונים על חשיבותה של המשמעת. הם צודקים. כי הרי כמעט והובסנו והושמדנו במלחמה הזאת בגלל הופעתם ההי-פית של חיילינו.

לעומת-זאת, החיילים במעוזי התעלה, שהיו מגולחים ומסופרים ומכופתרים ומצוחצחי-נעלים ושיניים, הם-הם שהצליחו לבלום ולהדוף את האויב. לא בזכות מיתקני-ההצתה שלא פעלו הצליח צה"ל, אלא אך-ורק בזכות ציחצוח-הנעלים והתיספורת ה-קצרה.

וצדק גורודיש ויפה עשה ונכון פעל. והעובדות מדברות בעד עצמן.

הזיות המלחמה (ז')

מאת קובי ניב, אי-שם ממערב לתעלה

פעם אחת להיות עם הרוב

כולם מנסים להרגיע אותי ולהסביר לי שהמצב לא כל-כך גרוע כמו שאני חושב. בעיתונים כותבים שרק 25%-20% מהמפרנסים במשק מגויסים, קצין המוראל מסביר שרק 40% מגויסים ואילו מומחי הבחירות טוענים שרק אחוז קטן, אולי 10% מהמצביעים נמצא בצבא.

ואני פתאום רואה שאמא שלי צודקת. למה, לעזאזל, אני תמיד צריך להיות במיעוט? מדוע אני תמיד צריך להיות יוצא-דופן? מה יש, אני לא יכול ללכת פעם עם הרוב?

עם הספר

אנחנו כידוע עם הספר. לכן, נמצאים אצלנו אנשי-הרוח בקו הראשון של החזית. אצלנו לא משחררים